

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 14 listopada 2017 r.^{* i}

Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. –
Brak sprawozdań z oceny w związku z niezdolnością do pracy wskutek choroby – Ogólne przepisy
wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego

W sprawie T-586/16

Guillaume Vincenti, zamieszkały w Alicante (Hiszpania), reprezentowany przez adwokata
H. Tettenborna,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez
K. Tótha oraz A. Lukošūtę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO
z dnia 24 lipca 2015 r., mocą której skarżący nie został awansowany do wyższej grupy zaszeręgowania
(AST 8) w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r. poprzez nieumieszczenie jego nazwiska
na liście urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r.,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, V. Kreuschitz i N. Półtorak (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 maja 2017 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżący Guillaume Vincenti jest urzędnikiem Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w grupie zaszeregowania AST 7. Został on zaszeregowany do tej grupy w dniu 1 kwietnia 2009 r. Od dnia 10 czerwca 2013 r. jest niezdolny do pracy wskutek choroby.
- 2 Ocena, której został poddany we wszystkich sprawozdaniach z oceny w postępowaniach w latach 2009, 2010, 2011 i 2012 pokazała, że „oceniane ogólnie wydajność, kompetencje i zachowanie podczas służby odpowiada[ły] poziomowi wymaganemu na zajmowanym stanowisku”. Natomiast z uwagi na jego usprawiedliwioną nieobecność sprawozdania z oceny w postępowaniach w latach 2013 i 2014, które obejmowały odpowiednio okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 r. i od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2014 r. nie zostały sfinalizowane.
- 3 Próg awansu w grupie zaszeregowania skarżącego wynosi 9 punktów. Pismem z dnia 21 lipca 2014 r. organ powołujący EUIPO poinformował skarżącego, że przysługująca mu liczba punktów awansu w 2014 r. została ostatecznie ustalona na 9,25 punktu.
- 4 EUIPO rozpoczęło postępowanie w sprawie awansu w 2015 r., wydając w dniu 27 kwietnia 2015 r. komunikat do personelu, w którym poinformowało, że wobec urzędników zostanie w drodze analogii – zgodnie z art. 110 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) – zastosowana decyzja Komisji C(2013) 8968 final z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiająca ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego (zwane dalej „OPW do art. 45”). W tym komunikacie EUIPO poinformowało również swój personel, że w celu określenia sposobów awansu w ramach EUIPO zostały opracowane instrukcje robocze (zwane dalej „instrukcjami roboczymi”).
- 5 W ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r. zarządzający komitet doradczy EUIPO nie ujął nazwiska skarżącego na liście urzędników zaproponowanych do awansu. Omawiana lista została opublikowana na stronie intranetowej EUIPO w dniu 25 czerwca 2015 r.
- 6 W dniu 2 lipca 2015 r. skarżący zakwestionował tę decyzję zarządzającego komitetu doradczego przed wspólnym komitetem ds. awansów (zwanym dalej „WKA”) i zażądał, aby jego nazwisko znalazło się na liście urzędników zaproponowanych do awansu.
- 7 W dniu 24 lipca 2015 r., po rozpatrzeniu sprawy skarżącego, WKA sformułował zalecenie dla organu powołującego. WKA zasugerował w nim nieuwzględnienie wniosku skarżącego. Uznał on na podstawie instrukcji roboczych, że gdy urzędnik na nowo podejmie wykonywanie obowiązków, należało będzie sporządzić sprawozdanie z oceny i przyznać mu z mocą wsteczną punkty awansu oraz przeprowadzić porównanie osiągnięć. Omawiane zalecenie nie zostało przyjęte jednomyślnie. Dwaj członkowie WKA wyznaczeni przez komitet pracowniczy wskazali, że nie ma podstawy prawnej pozwalającej na odejście od jasnego sformułowania OPW do art. 45 oraz że wykładnia instrukcji roboczych, na których opiera się to zalecenie, odbiega, ich zdaniem, od wyraźnego brzmienia art. 3 tych OPW.
- 8 W dniu 24 lipca 2015 r. organ powołujący opublikował listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r., na której nie figurowało nazwisko skarżącego.
- 9 W zażaleniu złożonym w dniu 18 sierpnia 2015 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego skarżący zakwestionował decyzję EUIPO z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającą listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).

- 10 Organ powołujący oddalił zażalenie decyzją z dnia 8 grudnia 2015 r. (zwaną dalej „decyzją oddalającą zażalenie”).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 18 marca 2016 r. skarżący wniósł niniejszą skargę. Skarga ta została zarejestrowana pod sygnaturą F-16/16.
- 12 Stosownie do art. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) 2016/1192 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami (Dz.U. 2016, L 200, s. 137) niniejsza sprawa została przekazana Sądowi na etapie, na którym znajdowała się w dniu 31 sierpnia 2016 r. Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą T-586/16 i przydzielono trzeciej izbie.
- 13 W dniu 8 marca 2017 r. w drodze środków organizacji postępowania Sąd wezwał EUIPO do udzielenia odpowiedzi na kilka pytań. W dniu 28 marca 2017 r. EUIPO zastosowało się do tego środka.
- 14 Skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO z dnia 24 lipca 2015 r., mocą której EUIPO nie awansowało skarżącego do wyższej grupy zaszerogowania (AST 8) w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r. poprzez niewpisanie jego nazwiska na listę urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r.;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania.
- 15 EUIPO wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi w całości;
 - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

- 16 W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi trzy zarzuty, w skardze analizowane łącznie i dotyczące: po pierwsze, naruszenia art. 45 regulaminu pracowniczego, art. 3 OPW do art. 45 i art. 13 decyzji EUIPO ADM-05-09; po drugie, naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady dobrej administracji i jego prawa do obrony oraz przeinaczenia faktów, na których została oparta zaskarżona decyzja; a po trzecie, oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez organ powołujący, głównie ze względu na odmowę skorzystania z przysługującego temu organowi zakresu uznania w odniesieniu do awansu skarżącego, a pomocniczo z powodu odmowy awansowania skarżącego, ponieważ taka odmowa wykraczała poza zakres jego uznania.
- 17 Na wstępie, jak zauważono w pkt 4 powyżej, przepisami, które obowiązywały i które zostały zastosowane przez EUIPO wobec urzędników w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r., są w drodze analogii OPW do art. 45. Skarżący, zapytany na rozprawie o znaczenie decyzji EUIPO ADM-05-09 dla niniejszej sprawy, uznał, że zaskarżona decyzja nie została oparta na tej decyzji EUIPO, wobec czego wycofał się z argumentów dotyczących naruszenia tej decyzji, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 45 regulaminu pracowniczego i art. 3 OPW do art. 45

- 18 Skarżący podnosi, że organ powołujący naruszył art. 3 tiret piąte zdanie drugie OPW do art. 45. Według niego jego sprawozdania nie zostały sfinalizowane ze względu na okoliczność od niego niezależną, a mianowicie jego niezdolność do pracy wskutek choroby. Brzmienie tego przepisu nie pozwala wykluczyć jego sytuacji z postępowania w sprawie awansu w 2015 r. Organ powołujący niesłusznie przyjął, że okoliczność, iż dotyczące go postępowania w sprawie oceny i w sprawie awansu zostały odłożone do czasu ponownego podjęcia wykonywania przez niego obowiązków, nie pozbawiła go uprawnień wynikających z art. 43 i 45 regulaminu pracowniczego. Takie podejście wiązałoby się z wieloma niedogodnościami, w szczególności w przypadku śmierci lub trwałej niezdolności do pracy danego urzędnika. Podobnie, organ powołujący nie mógł uzasadnić twierdzenia, że skarżący nie mógł uczestniczyć w rozpatrywanym postępowaniu, brakiem oceny jego podlegających porównaniu osiągnięć, gdyż taka okoliczność jest od niego niezależna. Według skarżącego organ powołujący mógł bowiem skorzystać w tym celu z innych posiadanych przez siebie informacji. Tym samym, poprzez naruszenie art. 3 OPW do art. 45, organ powołujący naruszył art. 45 regulaminu pracowniczego.
- 19 EUIPO odpowiada zasadniczo, że art. 3 tiret piąte zdanie drugie OPW do art. 45 nie dotyczy przypadku skarżącego, lecz zgodnie z instrukcjami roboczymi odnosi się, na przykład, do sytuacji, w których oceniający jest nieobecny, natomiast dany urzędnik jest obecny podczas postępowania w sprawie awansu. Za taką wykładnią przemawiałoby to, że sprawozdania z oceny są niezbędne dla należytego zapewnienia porównania osiągnięć urzędników mogących ubiegać się o awans, co wynikałoby również z art. 3 OPW do art. 45, który co do zasady wymaga, aby te sprawozdania były sfinalizowane. Według EUIPO, z uwagi na to, że z reguły przyjmuje się, że osoba na zwolnieniu chorobowym nie jest w stanie zakwestionować sprawozdania z oceny i dochować terminów, zaistniał obowiązek zawieszenia postępowań z oceny skarżącego, a także – zgodnie z tą samą zasadą – również zawieszenia postępowania w sprawie awansu w celu zagwarantowania jego praw proceduralnych. Ponadto EUIPO uważa, że jedynie w ostateczności należy przeprowadzać porównanie osiągnięć na podstawie informacji innych niż zawarte w sprawozdaniach z oceny a takie porównanie może być uzasadnione tylko wtedy, gdy brak jest jakiegokolwiek prawidłowo sporządzonego sprawozdania, ponieważ zainteresowany urzędnik nie podjął na nowo wykonywania obowiązków na stanowisku. EUIPO jest zobowiązane, zgodnie z wymogiem ostrożności, czuwać nad tym, aby decyzja w sprawie awansu skarżącego została wydana po umożliwieniu mu wyrażenia opinii na temat własnych osiągnięć. Ponadto, w odpowiedzi na przyjęty przez Sąd środek organizacji postępowania, EUIPO utrzymuje, że w interesie skarżącego leży raczej możliwość uczestniczenia w spotkaniu na temat jego oceny i trzymanie się w pełni postępowania w sprawie oceny niż postępowanie zgodnie z procedurą, w której EUIPO powoływałoby się na inne ważne informacje, ponieważ wobec skarżącego toczy się dochodzenie Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), które choć zostało rozpoczęte po wydaniu zaskarżonej decyzji, dotyczy jednak okresu rozważanego tu postępowania w sprawie oceny. Dodaje ono, że poprzez dialog i procedurę odwoławczą sprawozdania z oceny zapewniają ochronę praw członków personelu, co może nie być możliwe w przypadku, gdy porównanie osiągnięć jest oparte na innych dostępnych informacjach.
- 20 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim zaznaczyć, że uzasadnienie istotne dla oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji znajduje się w decyzji oddalającej zażalenie. Z decyzji tej wynika zasadniczo, że organ powołujący przyjął, iż art. 3 tiret piąte zdanie drugie OPW do art. 45 dotyczy sytuacji, w których sprawozdanie z oceny urzędnika nie zostało jako takie sfinalizowane z powodu na przykład nieobecności oceniającego lub oceniającego odwołanie w czasie, gdy mieli oni wykonać przypisane im w trakcie postępowania w sprawie oceny zadania. W związku z tym organ powołujący uznał, że przepis ten nie znajduje zastosowania względem skarżącego. Wskazał on następnie, że z uwagi na niezdolność do pracy wskutek choroby skarżącego nie istniały jego sprawozdania z oceny za lata 2013 i 2014 i że dotyczące go postępowania w sprawie oceny i awansu zostały zawieszone do chwili ponownego podjęcia przez niego wykonywania obowiązków. Uściślił on, że skoro postępowanie w sprawie awansu skarżącego zostało zawieszone z uwagi na jego usprawiedliwioną nieobecność, jego

podlegające porównaniu osiągnięcia słusznie nie zostały uwzględnione dla celów postępowania w sprawie awansu w 2015 r. Wreszcie na podstawie powyższego organ powołujący stwierdził, że prawidłowo nie wpisano nazwiska skarżącego na listę urzędników awansowanych w 2015 r.

- 21 W tym względzie, zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego, w braku odstępstwa, decyzja Komisji Europejskiej C(2013) 8985 final z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego (zwana dalej „OPW do art. 43”) i OPW do art. 45 znajdują zastosowanie w drodze analogii do EUIPO.
- 22 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 2 OPW do art. 45 postępowanie w sprawie awansu odbywa się co roku.
- 23 W trakcie tego organizowanego każdorocznie postępowania może zostać wydana decyzja o awansie urzędnika, to znaczy może być on uprawniony do ubiegania się o awans, jeśli zgodnie z art. 3 OPW do art. 45 spełni pięć kumulatywnych warunków. Jak utrzymuje EUIPO, piątym warunkiem jest warunek, by sprawozdania z oceny urzędnika zostały sfinalizowane na podstawie OPW do art. 43. Niemniej jednak omawiany art. 3 stanowi wyrażnie, że „w przypadkach gdy sprawozdanie z oceny nie zostało ukończone z uwagi na opóźnienie, które było niezależne od osoby sprawującej obowiązki na danym stanowisku, osoba ta uczestniczy w postępowaniu w sprawie awansu na podstawie innych odpowiednich informacji zastępujących brak sprawozdania z oceny, a tym samym może zostać wydana decyzja w sprawie awansu tej osoby” [tłumaczenie nieoficjalne].
- 24 Z przepisu tego wynika, że urzędnika, który spełnia cztery pierwsze warunki z art. 3 OPW do art. 45, ale którego sprawozdanie z oceny nie zostało ukończone, mimo wszystko uznaje się za uprawnionego do ubiegania się o awans, jeśli omawiane sprawozdanie nie mogło zostać ukończone ze względu na niezależne od niego opóźnienie. Dany urzędnik uczestniczy w tym wypadku w postępowaniu w sprawie awansu na podstawie innych odpowiednich informacji, zastępujących brak sprawozdania z oceny.
- 25 W niniejszym wypadku z akt sprawy wynika, że nie zaprzeczano temu, iż brak sprawozdań z oceny skarżącego za lata 2013 i 2014 wiązał się z jego niezdolnością do pracy wskutek choroby, ani temu, że ta niezdolność do pracy była nieobecnością usprawiedliwioną.
- 26 Należy zatem stwierdzić, że skoro niezdolność skarżącego do pracy wskutek choroby była nieobecnością usprawiedliwioną, niemożność ukończenia jego sprawozdań z oceny za lata 2013 i 2014, a tym samym ich brak, były od niego niezależne. EUIPO przyznało ponadto na rozprawie, że niezdolność do pracy wskutek choroby nie stanowiła okoliczności, która była zależna od skarżącego.
- 27 Tymczasem w takiej sytuacji art. 3 tiret piąte drugie zdanie OPW do art. 45 uściśla, że urzędnik jest uprawniony do ubiegania się o awans i ma prawo uczestniczyć w corocznym postępowaniu w sprawie awansu na podstawie innych odpowiednich informacji. Dlatego też odmawiając przyznania skarżącemu prawa do uczestnictwa w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. z tego powodu, że usprawiedliwiona niezdolność do pracy wskutek choroby nie pozwoliła na zakończenie niektórych sprawozdań z oceny, organ powołujący nie zastosował się do tego przepisu i dopuścił się naruszenia prawa.
- 28 Interpretacja art. 3 tiret piąte zdanie drugie OPW do art. 45 przez EUIPO, zgodnie z którą przepis ten nie odnosi się do sytuacji skarżącego, jest zatem niewłaściwa.
- 29 W tym względzie nie można przyjąć argumentacji EUIPO, zgodnie z którą, jak ilustruje to sekcja III lit. a) instrukcji roboczych, musiało ono zawiesić dotyczące skarżącego postępowanie w sprawie oceny, a co za tym idzie, jego postępowanie w sprawie awansu, na czas niezdolności do pracy wskutek choroby, w celu zagwarantowania praw proceduralnych przyznanych mu w ramach postępowania w sprawie oceny. W sytuacji skarżącego, to znaczy w przypadku, gdy sporządzenie sprawozdań

z oceny w ramach przewidzianego w tym celu postępowania nie było możliwe w czasie odpowiednim dla uwzględnienia ich w postępowaniu w sprawie awansu, skarżącemu przysługiwało na podstawie OPW do art. 45 prawo do tego, by uznać go za uprawnionego do ubiegania się o awans, do uczestnictwa w tym postępowaniu w sprawie awansu, a tym samym do wzięcia udziału w porównaniu osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans w 2015 r., przy uwzględnieniu innych odpowiednich informacji zastępujących brak sprawozdań z oceny.

- 30 Ponadto należy zaznaczyć, że instrukcje robocze jako decyzja agencji przekazana wszystkim pracownikom, mająca na celu zagwarantowanie zainteresowanym urzędnikom takiego samego traktowania w zakresie awansu, stanowią wewnętrzne wytyczne. Zasadniczo nic nie stoi na przeszkodzie temu, by organ powołujący ustanowił w drodze wewnętrznej decyzji o charakterze generalnym zasad korzystania z szerokiego zakresu uznania przyznanego mu przez regulamin pracowniczy. Jednak z tego rodzaju wewnętrznych wytycznych można korzystać w określonych granicach, a w szczególności wymaga to przestrzegania zasady hierarchii norm. Wewnętrzne wytyczne takie jak instrukcje robocze są normą niższego rzędu niż regulamin pracowniczy i przepisy przyjęte celem jego zastosowania (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 30 stycznia 2008 r., Strack/Komisja, T-85/04, EU:T:2008:18, pkt 37–41 i przytoczone tam orzecznictwo). Tym samym instrukcje robocze EUIPO nie mogą zgodnie z prawem ustanawiać norm stanowiących odstępstwo od przepisów regulaminu pracowniczego lub OPW do art. 45.
- 31 Podobnie nie może przekonywać argumentacja EUIPO, zgodnie z którą jedynie w ostateczności urzędnik może uczestniczyć w postępowaniu w sprawie awansu na podstawie informacji innych niż zawarte w sprawozdaniach z oceny. Po pierwsze, należy stwierdzić, że EUIPO nie wyjaśnia, dlaczego sytuacja skarżącego nie była sytuacją „w ostateczności”, uzasadniającą wykorzystanie innych informacji w celu zastąpienia braku sprawozdań z oceny za lata 2013 i 2014. Ponadto zapytane podczas rozprawy EUIPO przyznało, że jego interpretacja art. 3 tiret piąte zdanie drugie OPW do art. 45, zilustrowana między innymi przez instrukcje robocze, nie miała odnosić się do sytuacji takiej jak sytuacja skarżącego, czyli usprawiedliwionej ponadrocznej nieobecności. Taka wykładnia, poprzez którą EUIPO odmawia zainteresowanemu urzędnikowi uczestnictwa w odpowiednim postępowaniu w sprawie awansu na podstawie informacji zastępujących sprawozdania z oceny i uzależnia je od ponownego podjęcia obowiązków, nie uwzględnia bowiem sytuacji, w których urzędnik ten nie podejmuje ponownie swoich obowiązków we właściwym czasie, lub nawet nigdy ich nie podejmuje.
- 32 Po drugie, organ powołujący jest zobowiązany do przeprowadzenia corocznego postępowania w sprawie awansu (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2002 r., Morello/Komisja, T-338/00 i T-376/00, EU:T:2002:314, pkt 111) i nie może opóźniać, w tym przypadku przez kilka lat, udziału urzędnika w postępowaniu w sprawie awansu, gdy jest on uprawniony do ubiegania się o awans na podstawie OPW do art. 45.
- 33 W odniesieniu do związanego z wymogiem staranności obowiązku EUIPO, polegającego na czuwaniu nad tym, by danej osobie umożliwiono przedstawienie stanowiska na temat jej osiągnięć, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie EUIPO w żadnym momencie nie usiłowało zapewnić skarżącemu możliwości przedstawienia jego stanowiska na temat swoich osiągnięć. EUIPO jedynie niesłusznie opóźniało, z powodu niezdolności skarżącego do pracy wskutek choroby, jego udział w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. w oczekiwaniu na potencjalne podjęcie przez niego wykonywania na nowo obowiązków. Tymczasem EUIPO nie może we wszystkich przypadkach przyjmować, że niezdolny do pracy wskutek choroby urzędnik nie jest w stanie skutecznie przedstawić swego stanowiska na temat swoich osiągnięć. Co więcej, nawet jeśli sporządzenie sprawozdań z oceny zapewnia – jak twierdzi EUIPO – ochronę praw członków personelu poprzez dialog i procedurę odwoławczą, co może nie być możliwe w przypadku porównania osiągnięć na podstawie innych informacji, należy przypomnieć, że na decyzję taką jak zaskarżona decyzja można złożyć zażalenie, a następnie, w stosownych przypadkach, wnieść skargę.

- 34 W niniejszym przypadku, pomimo niezdolności do pracy wskutek choroby, skarżący najpierw należycie zakwestionował przed WKA w drodze wiadomości elektronicznej fakt, że jego nazwisko nie znalazło się na liście urzędników przedstawionych do awansu zgodnie z art. 5 ust. 7 OPW do art. 45, a następnie należycie złożył zażalenie na zaskarżoną decyzję, zgodnie z art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, a potem wniósł niniejszą skargę do Sądu, co również przemawia przeciwko argumentowi EUIPO, jakoby było ono zobowiązane do zawieszenia postępowania w sprawie awansu skarżącego, ponieważ urzędnika niezdolnego do pracy wskutek choroby uważa się z reguły za niezdolnego do „przemyślenia i przedstawienia argumentów lub zaskarżenia decyzji dotyczących przebiegu kariery w odpowiedni sposób”.
- 35 Wreszcie argument EUIPO dotyczący faktu prowadzenia przez OLAF dochodzenia wobec skarżącego nie jest istotny w rozpatrywanej sprawie. Należy bowiem zauważyć, po pierwsze, że – jak przyznaje samo EUIPO – dochodzenie to zostało wszczęte po wydaniu zaskarżonej decyzji. Po drugie, w decyzji oddalającej zażalenie nie wskazano w ogóle, aby postępowanie skarżącego uzasadniało zaskarżoną decyzję; EUIPO jedynie opóźniało uczestnictwo skarżącego w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. w oczekiwaniu na ewentualne podjęcie przez niego na nowo obowiązków.
- 36 Wynika z tego, że naruszenie art. 3 OPW do art. 45 w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. w odniesieniu do skarżącego musiało wywrzeć decydujący wpływ na przebieg tego postępowania i na decyzję o nieawansowaniu skarżącego, ponieważ nie został on dopuszczony do uczestnictwa w omawianym postępowaniu w sprawie awansu.
- 37 W konsekwencji należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim skarżący nie został wzięty pod uwagę do celów postępowania w sprawie awansu w 2015 r.
- 38 Tytułem uzupełnienia Sąd stwierdza, że w celu przywrócenia praw skarżącego należy ponownie rozważyć możliwość jego uczestnictwa w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. Dopiero po ponownym rozpatrzeniu tej możliwości organ powołujący może skutecznie wydać decyzję w sprawie skarżącego i ocenić, czy istnieje konieczność wpisania go z mocą wsteczną i nadliczbowo na listę urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r. W tym względzie EUIPO uściśliło w odpowiedzi na środek organizacji postępowania przyjęty przez Sąd oraz podczas rozprawy, że z budżetowego punktu widzenia nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby skarżący został w razie potrzeby awansowany z mocą wsteczną i nadliczbowo do grona urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r.

W przedmiocie pozostałych zarzutów i argumentów przedstawionych przez skarżącego

- 39 Zważywszy na zachodzącą w świetle zarzutu pierwszego konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, nie ma potrzeby badania zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady dobrej administracji i prawa do obrony oraz przeinaczenia stanu faktycznego, ani zarzutu trzeciego, dotyczącego popełnionego przez EUIPO oczywistego błędu w ocenie ze względu na odmowę skorzystania z przysługującego mu uznania. Tym bardziej nie ma potrzeby rozważenia przedstawionej pomocniczo przez skarżącego argumentacji, mającej na celu wykazanie konieczności awansowania go w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r., a zatem wpisania go na listę urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r.

W przedmiocie kosztów

- 40 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ EUIPO przegrało sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącego – obciążyć je kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającej listę urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu w 2015 r. w zakresie, w jakim Guillaume Vincenti nie został uwzględniony w postępowaniu w sprawie awansu w 2015 r.**
- 2) **EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Półtorak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 listopada 2017 r.

Podpisy

i — Punkt 27 w niniejszym tekście był przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu go na stronie internetowej.